

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.*

*Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.*

*Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*



**LIPSTICK**

Een komedie in twee bedrijven

door

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2013  
Nr.3193

## **OPVOERINGSRECHT**

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.  
Te Boelaerlei 107  
2140 Borgerhout Antwerpen  
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via [www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be) worden ingediend.

*Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.*

***Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.***

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.  
Kinderdijkstraat 8  
1079 GH Amsterdam  
tdi.agency@planet.nl  
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

### ***BELANGRIJKE OPMERKING !***

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *LIPSTICK* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/050  
ISBN 978- 90385- 12662

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank  
[www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen  
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . [info@toneelfonds.be](mailto:info@toneelfonds.be)

## ***PERSONAGES***

(1 dame – 3 heren)

CHRIS :

BOBBY :

ALBERT :

ALEX :

## ***DECOR***

We zien een zolderruimte boven een oud Amsterdams pakhuis. Waarschijnlijk ligt de ruimte boven twee kleine pakhuizen, want er is een niveauverschil: achterin is het hoger. Daar komt men via een luik in de vloer. De ruimte is door de bewoners - Bobby en Albert - verbouwd in een Western-achtige stijl. Het is een soort blokhut geworden, een beetje kitscherig maar niet onaardig. Ze hebben het meeste zelf gedaan, want rijk zijn ze niet. Er is een bar met een kleine kook-unit, er is een bank bedekt met koeienhuiden, er hangt ergens een zadel en een boksbal, kortom: het is een vrijgezellenwoning met een beklemtoond mannelijke, ruige inslag. Links leidt een deur naar Alberts slaapkamer, rechts een deur naar Bobby's slaapkamer. Links achter gaat een deur naar de badkamer en door een groot raam ziet men de daken van Amsterdam.

## ***EERSTE BEDRIJF***

*(Chris staat midden in de kamer. Een mooie vrouw in een achteloze outfit die veel geld verraadt met een achteloze bontjas erover. Het type kleding dat in een Amsterdams café net niet opvalt als duur, behalve voor de kenner. Achter haar staat Bobby, een grote sterke goed uitziende man van ongeveer 35 jaar, in een beetje ruige, mannelijke, sportieve kleren. Chris kijkt met open mond, slaat de handen in elkaar van bewondering. Maar is haar bewondering niet te hevig om echt te zijn? Bobby bestudeert haar met donker wantrouwen.)*

CHRIS : Nou ja! Te gek, te gek, te gek!

BOBBY : Mag ik je jas?

CHRIS : Alsof je in een cowboyfilm bent! Hoe is het mogelijk! Een blokhut op zolder!

BOBBY : Mag ik je jas?

CHRIS : *(laat hem nonchalant van de schouder glijden)* Wat enig! En wat knap! Wie heeft dat verzonnen?

BOBBY : Ik.

CHRIS : Ongelooflijk! *(ontdekt iets, wijst)* Dat zadel! Is dat een echt zadel?

BOBBY : *(langzaam, alsof hij een cobra bestudeert)* Dat is inderdaad een echt zadel.

CHRIS : *(wijst)* Daar ...die bar! *(gaat er heen)* Echt hout? *(klopt er op)* En die bel! *(Luidt aan de koeienbel)* Gebruiken jullie die voor het eten? Bimbam, get your chow , men?

BOBBY : Dat komt voor, ja.

CHRIS : Wie heeft dat allemaal gemaakt?

BOBBY : Ik.

CHRIS : Met je eigen handen?

BOBBY : Zo heet dat, ja. Iets drinken?

CHRIS : Graag, Een daiquiri-soda.

BOBBY : Een dai- wat?

CHRIS : Sorry. Een gin-tonic. Nee? Een tonic met een jonge.

BOBBY : Dat is meer in de richting. Je bent hier niet in het Hilton. Ga toch zitten. *(gaat naar de bar)*

CHRIS : *(kijkt nog steeds stralend rond)* 't Is te gek!

BOBBY : Als je nog een keer 't is gek zegt, ben ik bang dat het inderdaad te gek is.

CHRIS : Ik méén het!

BOBBY : Daar was ik al bang voor.

CHRIS : Sorry?

BOBBY : Alsjeblieft. *(reikt haar het glas)*

CHRIS : Heb ik iets verkeerd gezegd? Ik ben altijd zo... zo...

BOBBY : Spontaan.

CHRIS : Ja!

BOBBY : *(ironisch)* Een ontwapenende eigenschap.

CHRIS : *(ziet zijn blik)* Niet goed?

BOBBY : Niet altijd.

CHRIS : O, je bedoelt, een cowboy zonder zijn gun... hahahahaha! Nou, ik ontwapen je niet, hoor.

BOBBY : Dat zou je ook niet zo makkelijk lukken.

*(het is een ogenblik stil)*

CHRIS : Waar blijft Albert toch?

BOBBY : Komt zo. Moest even een dringend boodschapje.

CHRIS : O. Nou ja, dan wachten we maar even, hè. Mag ik hier gaan zitten? *(wijst op bank)*

BOBBY : Alsjeblieft.

CHRIS : Echte koeienhuiden?

BOBBY : Ja, dat zijn inderdaad..

CHRIS : Echte koeienhuiden! *(gaat zitten)* Zitten fantastisch! *(ziet zijn blik)* Sorry. Ze zitten goed. Is dat beter?

BOBBY : Dat is inderdaad...

CHRIS : Jij bent toch Bobby, hé?

BOBBY : Pardon?

CHRIS : Jij bent toch Bobby, hé?

BOBBY : Ja.

CHRIS : Ik wou het even zeker weten, want Albert zei wel dat ie samen met een vriend

een woning had, dus ik dacht wel dat jij die Bobby was, maar nu weet ik tenminste zeker dat jij die Bobby bent.

BOBBY : Mijn fout, ik had me moeten voorstellen.

CHRIS : Nee, ben je gek, je moest wel Bobby zijn, want Albert zei al dat ie met een vriend samenwoonde, dus...

BOBBY : Moest ik wel die Bobby zijn.

CHRIS : Ja. Dus jij bent Bobby.

BOBBY : Ik ben Bobby.

CHRIS : Ja.

BOBBY : Als je nog even doorgaat zo, geloof ik inderdaad langzamerhand dat ik 'm ben.

CHRIS : Wie?

BOBBY : Bobby.

CHRIS : Ik heb als maar het gevoel dat ik de verkeerde dingen zeg. Is er iets? Met Albert of zo?

BOBBY : Nee.

CHRIS : Of met mij?

BOBBY : Nee.

CHRIS : Weet je het zeker?

BOBBY : Vrouwelijke intuïtie is niet altijd feilloos.

CHRIS : Nee. Niets is feilloos, behalve ritssluitingen op je rug. (*demonstreert*) Gaat altijd je huid tussen zitten hier... (*verstart in deze houding*) Wat kijk je?

BOBBY : Hé?

CHRIS : Je kijkt zo... (*Laat haar armen zakken*) Nou niet zo kijken. Daar word ik verlegen van.

BOBBY : Kom nou. D'r zal wel vaker naar je gekeken worden.

CHRIS : O ja. Tuurlijk. Maar...

BOBBY : Wat?

CHRIS : Jij hebt die blik.

BOBBY : Ik heb wat?

CHRIS : Die blik.

BOBBY : O, je bedoelt de ont-kle-den-de blik.

CHRIS : Ja.

BOBBY : En daar heb je iets op tegen.

CHRIS : Nee, maar ik word er wel verlegen van. Waar blijft Albert toch? We zouden naar de film gaan, geloof ik. Dacht ik. *(het is even stil)* Wat is er nou?

BOBBY : Ik geloof helemaal niet dat je verlegen bent.

CHRIS : Héél erg.

BOBBY : Ik geloof ook niet dat je onze blokhut zo *(imiteert haar)* fantastisch vindt.

CHRIS : Wel!

BOBBY : En ik geloof al helemaal niet in die opgewonden zo-van-de-meisjeskostschool-toon van je. Je bent geen 16.

CHRIS : Nee.

BOBBY : Dus?

CHRIS : Dus wat?

BOBBY : Praat es zoals je bent.

CHRIS : *(glimlacht)* Ik praat zoals ik ben.

BOBBY : Ja?

CHRIS : Nou en of. Ik praat precies zoals ik ben. Waar blijft Albert toch?

BOBBY : Ongeduldig, hè?

CHRIS : Nee, maar we hadden die afspraak 'en jij doet een beetje raar.

BOBBY : Vind je?

CHRIS : Vind jij niet dan?

*(het is even stil)*

BOBBY : Hoe lang ken je 'm nou? Een week of drie, vier?

CHRIS : Albert? Ja. Een week of drie, vier.

BOBBY : Alleen maar uit die kroeg?

CHRIS : Ja, De Pepper.

BOBBY : Alleen maar wat gebabbeld, hé?

CHRIS : Weer niet goed?

BOBBY : Nooit hand in hand langs de grachten gewandeld? Neus aan neus in een auto geknuffeld? Een paar grassprietjes gekreukt in het Vondelpark?

CHRIS : Néé.

BOBBY : Vier weken lang?



CHRIS : Waarom kan dat niet?

BOBBY : Dat kan niet. Niet bij Albert. Niet bij ons. Heel vreemd. Onbegrijpelijk! En als ik er aan denk dat ik pas eergisteren... Eergisteren? Ja, 't was eergisteren... eergisteren!

*(Het licht gaat uit. Achterin gaat het luik open. Uit het luik komt licht. Chris en Bobby verdwijnen snel. Albert verschijnt in het licht van het luik, hij is een kleine tengere man van ongeveer 30 à 35 jaar. Hij heeft een jas aan, klimt voorzichtig uit het luik, laat het luik voorzichtig zakken. Hij doet het licht aan, gaat op z'n tenen naar de deur rechts, luistert. Gaat op z'n tenen naar de kapstok, hangt z'n jas op. Gaat op z'n tenen naar de deur links. Hij doet de deur net open als de deur rechts opengaat. Bobby verschijnt in pyjambroek, met bloot bovenlijf)*

BOBBY : *(fluistert)* Albert.

ALBERT : *(draait zich om, schrikt)* Hallo?

BOBBY : Ben je alleen?

ALBERT : Ja.

BOBBY : Alweer?

ALBERT : Iets op tegen?

BOBBY : Kom es even. *(wenkt)*

ALBERT : *(nadert)* Wie is het?

BOBBY : Ken je niet. Een verpleegster. Uit Drente.

ALBERT : Uit Drente?

BOBBY : Wist niet dat ze daar zoiets kweekten. *(Laat Albert door de deur naar binnen kijken in zijn slaapkamer)* Wilt u even waarnemen?

ALBERT : *(kijkt)* Niet gek.

BOBBY : Wat heet niet gek? Die gaat tekeer, zeg, als een orkaan. Nu begrijp ik waarom ze daar hunebedden nodig hebben.

ALBERT : Lief gezichtje.

BOBBY : Wacht even tot je het lijf ziet. *(gaat naar binnen)*

ALBERT : Laat d'r nou. Ja, ja, gezien! Prachtig! Doe die deken er nou maar weer overheen!

BOBBY : *(verschijnt)* Heb je die dijen gezien?

ALBERT : Ja! *(doet de deur snel dicht)* Prima. Mag ik nou gaan slapen?

BOBBY : Nee. We moeten even een zéér goed gesprekje hebben.

ALBERT : Nu? Ben je gek? *(kijkt op zijn horloge)* 't Is half twée.

BOBBY : 't Zal nog later worden.

ALBERT : Sorry. Ik ga slapen. *(gaat naar zijn deur)*

BOBBY : Waar was je?

ALBERT : In de Pepper.

BOBBY : Tot één uur? Wat heb je gedaan?

ALBERT : Gebabbeld.

BOBBY : Wat is er aan de hand, Albert?

ALBERT : Niets. Welterusten. *(gaat naar binnen, sluit de deur)*

BOBBY : *(kijkt naar de deur, gaat er heen, tegen de dichte deur)* Je moet je tanden nog poetsen. *(geen antwoord)* Je gaat niet zo naar bed. Viezerd. *(geen antwoord)* Ik neem een whisky. Ik wacht op je. Oké? *(geen antwoord)* We moeten even praten. A. Da's nou de derde week dat je alléén thuiskomt. Da's ernstig. B. Je ontwijkt me. Bij het ontbijt kijk je sip op je hammetje. Waar is de gulle lach gebleven? Ernstig. Zéér ernstig. *(geen antwoord)* Ben je ziek? Heb je problemen? Zeg 't dan. *(geen antwoord)* Oké. Je komt naar buiten, binnen twee minuten. Anders bestorm ik Ford Sikkeneur en sla je tot pulp. D'r zijn grenzen, weet je. Onder vrienden. *(kijkt op zijn horloge)* De twee minuten gaan nu in. *(hij gaat naar de bar, schenkt zich een glas in, gaat zitten, uiterst rechts. Het is even stil.)*

*(dan gaat langzaam de deur links open en Albert verschijnt. In pyjama of ochtendjas. Hij gaat uiterst links zitten. Het is even stil. Bobby kijkt naar Albert. Albert kijkt recht voor zich uit. Bobby kijkt ook weer voor zich uit. Het is even stil.)*

Tien jaar geleden.

ALBERT : Bekend.

BOBBY : Je was een wrak.

ALBERT : Ja.

BOBBY : Ik heb je liefdevol opgevangen. Verzorgd. Gekoesterd.

ALBERT : Platgewalst.

BOBBY : Wat heb ik?

ALBERT : In positieve zin dan.

BOBBY : Je was slappe boetseerlei en ik heb er vorm ingeramd, waar of niet?

ALBERT : Oké.

BOBBY : Je was een drol, een suffe kantoorklerk. Ja, grappige opmerkingen tegen de andere pennenlikkers bij het pingpongen tussen de middag. En giechelen tegen de koffiejuffrouw. En een enkele keer - o triomf - wat tegen een meisje aan staan hijgen, in een portiek of op een schichtig studentenkamertje. *(kijkt hem aan)* Hé. Je ziet er nu wéér uit als een drol, weet je dat?

ALBERT : O ja?

BOBBY : Ja. En dat is erg pijnlijk voor me. Want ik had iets anders van je gemaakt.

*(Albert haalt zijn schouders op)*

't Is toch zo? Als jij vroeger je scharminkelige elleboogje op de toonbank leunde, keek geen hond om. Nu hoef je een kroeg maar in te komen en je lult elke studente met een i.q. van onder de 120 en een borstomvang van over de 96 binnen vijf minuten je nest in. Dat had ik van je gemaakt! De ladykiller van Amsterdam-bij-nacht! De Dustin Hoffman van de bruine café's!

ALBERT : Een beetje zachter. Anders wordt je pleegzuster Bloedwijn wakker.

BOBBY : Nou en? Die weet het ook. Iederéén weet het. Wij zijn de Super-Casanova's van West-Europa en omstreken! Bobby en Albert! Als die namen genoemd worden, sluiten de moeders hun dochters op in de wastrommel. Vaders poetsen hun pistolen. De kerkklokken worden geluid. Bobby en Albert zijn op stap!

ALBERT : Je overdrijft.

BOBBY : Ik overdrijf niet! *(staat op)* We hebben hier toch *(wijst om zich heen)* de dames doorgedraaid als komkommers! Waar of niet? En nu!

ALBERT : Wat nu?

BOBBY : *(zacht en dreigend)* Ik heb de laatste drie weken niets meer rochelend van begeerte over de drempel zien strompelen - voor jou dan.

ALBERT : Da's niet waar. Vorige week nog...

BOBBY : Die schriële rooie. Je keek als een kat met een bedorven bokking in zijn bek.

ALBERT : Kun je me niet met rust laten?

BOBBY : Néé!

ALBERT : Luister nou, Bobby! Ik ben geen twintig meer. Mag ik es een paar weken niet? Mag ik es een mooi boek? Een film?

BOBBY : Niet met het gezicht van een oorwurm.

ALBERT : Mag ik in de herfst van mijn leven...

BOBBY : De herfst!

ALBERT : ... es wat melancholiek zijn? Denken aan de wereld om ons heen, de honger, het lééd?

BOBBY : Nee, dat mag je niet!

ALBERT : En waarom niet?

BOBBY : Onze afspraak! We hadden afgesproken dat we plezier zouden hebben! Niets anders!

ALBERT : Niet zo hard!

BOBBY : Jij hebt zelf gezegd....

ALBERT : Ik wéét wat ik gezegd heb.

BOBBY : Oké, zei je: we zullen leven als beesten. Primitief. Niet zo verward als al die intellectuelen neuroten. Help me, Bobby! Ik wil net zo worden als jij! Een gezond dier! Zei je!

ALBERT : Ja!

BOBBY : En nu?

ALBERT : Hou toch op! Moet ik, alleen omdat we die afspraak hebben, tot aan mijn tachtigste elke dag huh - huh - huh? Wordt het niet een beetje kinderachtig op den duur? Een beetje puberachtig?

BOBBY : Een beetje... *(hij is sprakeloos)*

ALBERT : Dacht je niet?

BOBBY : Puberachtig?

ALBERT : Dacht je niet? Voor zover je nog denken kunt, voor zover je hersens nog werken, gezien de overbelasting die andere organen bij jou ondergaan?

*(Ze zijn onder het gesprek opgestaan en elkaar genaderd, staan als kemphanen nu neus aan neus)*

BOBBY : Puberachtig! Moet ik je in elkaar stampen of niet?

ALBERT : Je doet maar.

BOBBY : Je liegt.

ALBERT : Ik doe wat?

BOBBY : Ik ken je! Je lult er omheen! Er is iets anders!

ALBERT : Er is niks anders.

BOBBY : Jawel! (*staart hem aan*) Hoe is het mogelijk. Je liegt recht in mijn gezicht. Na tien jaar. Alles heb ik met je gedeeld. Een man heb ik van je gemaakt. Vrienden waren we. Samen oud worden zouden we. Vrijgezellen blijven zouden we. Als we honderd waren zouden we nog samen op een bankje in het Vondelpark zitten. Witte haren. Geen tand meer in onze bek. En nog zouden we de voorbij fietsende schoolmeisjes tot waanzin brengen. Gierende remmen. Korte rokjes op onze oude knieën. Dunne armpjes om onze nekken. Kusje Opa? Nou, wat graag. Zo zou het zijn. En nu... Lieg je tegen me. (*kijkt hem verachtelijk aan*) Da's de eerste keer in tien jaar. Da's één keer teveel. Nou, bedankt. (*hij gaat naar zijn kamer, gaat naar binnen, slaat de deur dicht*)

ALBERT : (*kijkt hem gekweld na, slikt*) O jee. (*staart naar de gesloten deur, aarzelt, gaat er dan heen, tikt zachtjes op de deur*) Bobby?

(*de deur klapt open. Bobby verschijnt met een snelheid, die er op duidt dat hij achter de deur heeft staan wachten*)

BOBBY : (*streng*) Vertel het maar.

ALBERT : Ja.

BOBBY : (*hij sluit de deur achter zich*) Nou?

ALBERT : (*zijn opgekropte flinkheid is weg, hij staat er als een stuk jammerhout*) 't Is niet zo makkelijk.

BOBBY : Kom op.

(*het is even stil*)

ALBERT : We hadden afgesproken dat we nooit... Ik wou ook niet. Ik wil ook niet.

BOBBY : Néé... Je gaat nu niet zeggen..

ALBERT : *(beschaamd)* 't Is zo...

BOBBY : *(doet een stap achteruit)* Wacht even!

ALBERT : *(knikt)* Ja. Ik... Ik ben bang dat ik op de allervreselijkste, allerverschrikkelijkste manier...

BOBBY : O nee...

ALBERT : ...tot over mijn oren en onder m'n hielen....tot in alle hemelen en alle diepten van de hel....

BOBBY : Zeg dat het niet waar is.

ALBERT : Ik wou dat het niet waar was. *(hij zakt in de bank)*

BOBBY : O God. *(het is even stil)* Da's een ramp. *(hij legt zijn hand op de schouder van Albert)* Arme jongen.

ALBERT : *(kijkt verbijsterd op)* Ben... ben je niet kwaad?

BOBBY : Waarom heb je dat niet eerder gezegd? Ben je daar al die tijd alleen mee rondgelopen?

ALBERT : Ik dacht dat je razend zou zijn.

BOBBY : Verdomme, we zijn toch vrienden! Je bent gebeten door de vreselijke vogelspin, je hebt de grote hartkwaal, we moeten je redden! Hoe is het gebeurd?

ALBERT : Als ik het maar wist...

BOBBY : Wie is het?

ALBERT : Wie het is?

BOBBY : Ja, wie is het?!

ALBERT : Wat wil je dat ik zeg, Bobby?! Wat vraag je van me?! Dat ik alle sonnetten van Shakespeare, Petrarca en Jacques Perk in één zin samenvat?!

BOBBY : Wie is het?

ALBERT : Een engel! Een duivel! Een godin! Een monster. Ik zag haar: paf! Blind! Mijn hart ontplofte als een bom.

BOBBY : Je bent gek geworden.

ALBERT : Ja. Ik ben gek geworden! Je moet me helpen, Bobby.

BOBBY : Mijn God, je staat te beven als een luis!

ALBERT : Ik kan het niet helpen! Mijn knieën knikken als ik aan haar denk, als ik haar zie kokhals ik, als ze een wimper beweegt draait mijn maag om, het is echt

verschrikkelijk!

BOBBY : Je maakt me misselijk.

ALBERT : Help me, Bobby! Ik wil haar nooit meer zien. Ik bedoel: Ik kan geen seconde zonder haar. Hóór je wat ik zeg?

BOBBY : Angstaanjagend!

*(een vrouwenstem klinkt uit Bobby's kamer)*

VROUWENSTEM : Bobby? Bobby? Kom je, Bobby?

*(de heren draaien zich om naar de slaapkamer van Bobby)*

BOBBY : *(draait naar Albert)* Da's andere koek, hé? *(imiteert de vrouwenstem)* Bobby? Bobby? Kom je, Bobby? *(zijn eigen stem)* En morgen: Ajuu paraplu, volgende patiënt.

VROUWENSTEM : Bobby?

BOBBY : *(draait naar de deur)* Ja, ik kom, rustig aan. *(tegen Albert)* Oké. Vraag haar hier. Zo gauw mogelijk. Veldslag op eigen terrein. Ik bekijk haar. Dan val ik aan. Opereer ik die zweer. Radicaal. Dat beloof ik je.

ALBERT : Echt waar, Bobby?

BOBBY : Geen punt.

VROUWENSTEM : Bobby?

BOBBY : Sorry, ik moet je verlaten. Dringende driften roepen me elders. Hou je haaks, hé. Geen paniek. *(hij gaat naar de deur)*

ALBERT : Dank je, Bobby.

BOBBY : Ja, 't is goed. *(hij opent de deur)*

VROUWENSTEM : O, Bobby!

*(Bobby gaat zijn kamer binnen, doet de deur dicht)*

ALBERT : *(kijkt naar de deur)* Waarom kan ik niet zijn zoals hij? Nog maar vier weken geleden was ik zoals hij. Tien jaar lang was ik zo. Waarom zak ik ineens in die bodemloze put? *(hij doet een stap naar de deur)* Het is een ziekte. *(hij voelt*

*zijn arm*) Ik ben gloeiend heet. Koorts. En ik heb een onweerstaanbare behoefte om symfonieën van Schubert op te zetten. *(hij gaat naar de platenspeler)* Schubert! Hoezo Schubert? Ik haat Schubert! *(hij gaat weg van de platenspeler)* Romantiek is toch bedrog! Niets dan sentimentele illusies! *(hij gaat naar de deur van Bobby)* Dat is de werkelijkheid. *(hij drukt een oor tegen de deur)* Die simpele, gezonde geluiden. Dat primitieve gebonk. Goed voor hart en bloedvaten. *(hij doet een stap weg van de deur)* Nee! Jullie zijn beesten! Er is meer tussen hemel en aarde dan die dierlijke driften! Ik denk dat ik een sonnet ga schrijven. *(hij gaat naar zijn kamer)* Ik ben echt gek. *(stopt)* Maar wat wil je? Schud een fles champagne tien jaar lang met de kurk erop: Als hij er dan vanaf knalt, slaat hij dwars door alle muren heen. O Bobby, help me! *(hij verdwijnt in zijn kamer)*

*(het licht gaat uit. Even later gaat het licht weer aan, Bobby en Chris staan in dezelfde positie als in de 1ste scène. Het is even stil. Bobby bestudeert nog altijd wantrouwig Chris.)*

CHRIS : *(draait zich om, ziet zijn blik)* Wat kijk je toch raar naar me. *(kijkt weer voor zich uit, kijkt op haar horloge)* Ik begrijp niet waar Albert blijft.

BOBBY : *(duister)* Komt zo.

CHRIS : Ik denk dat ik maar naar de Pepper ga. Als jij tegen hem wilt zeggen dat ik daar ben.. *(staat op)* Mag ik m'n jas?

BOBBY : Nee.

CHRIS : Nee?

BOBBY : Je blijft. Als wij een afspraak maken, houden we ons daar aan.

CHRIS : Zie je wel. Je doet heel vreemd.

BOBBY : Vind je?

CHRIS : Net Marlon Brando in zo'n broeierige film.

BOBBY : Lach je me uit?

CHRIS : Wel nee. Ik amuseer me.

BOBBY : Je bevalt me niet.

CHRIS : Ach, da's jammer.

BOBBY : Nee, je bevalt me helemaal niet.



CHRIS : Dan zal ik je niet langer lastig vallen. Mag ik m'n jas?

BOBBY : Ga zitten.

CHRIS : (*glimlacht*) Sorry?

BOBBY : Ga zitten!

CHRIS : Je gaat toch niet eng doen, hé?

BOBBY : Zitten!

(*ze gaat zitten*)

Ik geloof dat we moeten overgaan tot wat hardere maatregelen. (*hij knipt een lamp aan, de lamp schijnt fel in het gezicht van Chris, een soort third-degree licht.*)

CHRIS : (*Doet een hand voor haar ogen*) Oei!

BOBBY : Je naam is Chris, hè? Chris van Christine?

CHRIS : Kan dat licht niet uit?

BOBBY : Dit gebouw wordt streng bewaakt. In de cellen zuchten al tienduizenden vrouwen. Elk verzet wordt gebroken.

CHRIS : Da's weer een heel andere film, hé?

BOBBY : Je ontmoette onze medewerker Albert in een zekere etablissement. De feiten graag.

CHRIS : Ik begrijp het al, we spelen James Bond.

BOBBY : Wat heb je met Albert gedaan?

CHRIS : Dat licht doet pijn aan m'n ogen. Als Albert komt...

BOBBY : Albert komt niet.

CHRIS : Wat?

BOBBY : Néé. Albert is ziek. Jij bent zijn kwaal. Ik ben de dokter. Ik doe de operatie.

CHRIS : Waar heb je het over?

BOBBY : (*buigt zich voorover*) Albert huilt 's nachts tegen de maan als een terriër met hartzeer. Gisteren schreef hij jou naam met zeep op de spiegel in de badkamer. Vanmorgen had hij twee sokken aan van verschillende kleur.

CHRIS : Wat enig.

BOBBY : Als een man terug kruipt in zijn luiers, is dat enig? In geen tien jaar heeft Albert een terugval gehad. Waarom glijdt hij opeens uit over jouw blonde

bananenschil?

CHRIS : *(giechelt)* Is ie echt zo verliefd?

BOBBY : *(huivert)* Noem dat woord niet. Dat woord is hier verboden. *(buigt zich nog meer voorover)* Nee, je bevalt me helemaal niet. Je zit daar maar, beentjes over elkaar, superieur te grijnzen. Omdat je denkt dat je iederéén de baas bent met je gouden bananenschil. Wij houden niet van dat soort vrouwen.

CHRIS : Albert...

BOBBY : Albert ook niet. Hij mediteert nu in de kroeg op de hoek. Ontwenningsskuur. En ik moet je dringend aanraden om hem nooit, nooit meer onder de ogen te komen, want anders zal ik persoonlijk...

*(het luik gaat open, Bobby draait zich om, het hoofd van Albert verschijnt)*

Albert!

CHRIS : O hoi Albert.

ALBERT : Hallo. *(hij komt naar boven, uit het luik)*

BOBBY : Je zou hier niet komen!

ALBERT : Ik wou ook niet komen.

CHRIS : Jouw vriend doet heel raar.

ALBERT : Hallo Chris! *(hij nadert langzaam Chris)*

BOBBY : *(tegen Albert)* Je moest jezelf eens zien! Je slaapwandelt als een gebiologeerde kikker.

ALBERT : Hallo Chris.

CHRIS : Dat licht doet pijn aan mijn ogen!

BOBBY : Heel goed. De ergste ogen die ik ooit gezien heb. Dat onbetrouwbare diepe blauw.

ALBERT : Net een zwembad zonder bodem. Je kunt er in weg zinken voor eeuwig.

BOBBY : Ze zouden dichtgespijkerd moeten worden!

CHRIS : Wat is dit voor 'n spelletje?

ALBERT : In de Pepper was er nooit genoeg licht. Ik wist niet dat je zo mooi was. Doe dat licht uit, Bobby, anders hou ik het niet.

BOBBY : Wees sterk, man.

ALBERT : Ik krijg een onweerstaanbare neiging om haar te omhelzen.